

heen, want die schoften stonden net tegenover mij. Ik rende als een gek het bosch in, tot ik niet meer kon. Ik had een haat tegen alles en als ik iets bij me had gehad, zou ik me zeker verdaan hebbe. Maar later kwam ik in den winkel terug, en omdat ik altijd alles voor me bleef zien, bezatte ik me, tot 'k van niks meer wist...."

„En toen?” vraagde Jules opgewonden, terwijl het meisje lijkbleek als wezenloos starend van ontzetting sprakeloos zitten bleef:

„Nou,” vervolgde Beyner, „toen kwam ik bij den volgenden ochtend, met koorts in m'n nest, op de factorij. De chef was in de kamer en 't eerste wat die zei, was: „Dat heb je an je zelf te danke. Je heb delirium gehad. 'k Waarschouw je vrind, da's de eerste en de laatste keer geweest.”

Den volgenden dag, de koorts was nog niet over, had ik weer dienst. We voeren 'n heel eind naar benede, de chef was ock weer an boord, ik zag al maar door die verschrikkelijke dinge, en ik zoop me weer 'n brom in, maar onbekwaam voor m'n werk was ik zeker niet. Tegen den avond voelde ik, dat even 'n kolk ons te pakken had. We waren d'r zoodra weer uit. Ik hoorde 't sein „stop!” toen hard achteruit! Ik dèe 't allebei onmiddellijk, maar we zaten an den grond, met 'n groot lek. Ik heb de schuld gekrege, en de bons met een, die chéf, die vuns, wou me weg hebben, God weet....

Voor Beyner uitgesproken had, was het meisje wankelend opgestaan, zij scheen een bezwijming nabij.

„Ik voel me niet wel”, zeide zij zwak en strompelde het lokaal door naar achter bij de toonbank.

Jules hoorde nu weer het rumoer rond zich heen. Hij zag afschuwelijk dicht bij de goorheid van de kroeg met den walm, de bemorste tafeltjes, de meiden en de dronken kerels. Op een langwerpige spiegel met vergulde lijst, die zwartachtig aangeslagen was, stond met zeep iets geschreven, dat hij niet lezen kon. Hij tuurde in het licht van de gaspitten aan ijzeren armen in de muren

met witte balonnen in koperen ringen. Een kerel zag hij met wild gebaar een meid naar de strot grijpen, maar zij weerde zijn arm af en stoof achteruit, met een gil, waarop hij haar weer zocht te paaien en bij de rokken pakte die zij uit zijn vingers rukte. Hij zag hoe Beyner het gadesloeg met een brute lach, terwijl zijn hoofd lager en lager zonk en zijn oogen geleken dicht te vallen....

Het meisje kwam niet terug, een ander, wantrouwend kwam vragen of ze nog wat zouden drinken.

Met een harde vloek stond Beyner plotseling op. Hij smeed een tien francs-stuk klinkend op het tafeltje liep op de deur af, die hij woest openrukte.

Jules volgde hem terwijl ze boosaardig nageroepen werden door de gasten, die woedend waren, omdat ze de deur niet weer achter zich dicht hadden gedaan.

Beyner liep gestadig door alsof hij afging op een vast doel.

Nu en dan botste hij tegen Jules aan, of hij zwierde langs hem heen naar de trottoirs.

Eindelijk kwamen zij in een straat, waar Beyner rond keek, alsof hij iets te herkennen zocht.

Op een gordijn ontwaarde Jules de schaduwen van zich binnen de kamer bewegende gestalten. Hij wees ze Beyner aan, die er stilstaand naar bleef turen, terwijl hij hikkend grinnikte.

Beyner vond een huis waarvan de deur openstond. Zwijgend ging hij daar binnen, Jules zag hem door een donker voorportaal gaan, en hij hoorde hem een trap opstropmelen. Even zag hij zijn gestalte op die trap in het licht van een lampje dat daar tegen den muur hing....

Jules bleef wachten, maar Beyner kwam niet terug.

Door de eenzame nachtstraat zwierde mee in den kouden wind allerlei gerucht, dat ineenwarde, verzwond en weer aandeinde. Soms was het volkomen stil, en alleen stof stoof omhoog langs de gesloten luiken der huizen, de lichten der lantaarns.